

Sygn. akt III AUa 384/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Magdalena Tymińska

Sędziowie: SA Genowefa Glińska

SO del. Ewa Stryczyńska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 marca 2015 r. w W.

sprawy J. B.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o prawo do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej

na skutek apelacji J. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 listopada 2013 r. sygn. akt XIII U 1927/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 384/14

UZASADNIENIE

J. B. odwołał się od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z 21 grudnia 2012r. stwierdzających ustanie z dniem 1 sierpnia 2012r. prawa do emerytury policyjnej oraz od 1 stycznia 2013r. wstrzymującej wypłatę emerytury oraz ustanie prawa do policyjnej renty inwalidzkiej z dniem 1 sierpnia 2012r. Odwołujący się zarzucił organowi błędną interpretację prawa materialnego i wniósł o zmianę decyzji poprzez uwzględnienie odwołania w całości i zobowiązanie pozwanego do ponownego ustalenia prawa do świadczeń. Zdaniem odwołującego się zaskarżone decyzje naruszają zasadę równości wobec prawa, gdyż osoby, które dokonały czynów zabronionych w 2005r. i przed 2007r. powinny podlegać ustawie poprzedniej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z 8 listopada 2013r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania i nie obciążył J. B. kosztami zastępstwa procesowego pozwanego organu.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia faktyczne:

J. B. (ur. (...)) nabył prawo do emerytury policyjnej na mocy decyzji z 17 marca 2008r. Prawo do policyjnej renty inwalidzkiej nabył na mocy decyzji z 15 stycznia 2009r. W dniu 7 grudnia 2012r. do pozwanego organu wpłynęła

informacja, że prawomocnym wyrokiem z 24 listopada 2011r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa III Wydział Karny skazał J. B. za przestępstwa z art. 228 § 1 i 3 k.k. dokonane umyślnie w związku z wykonywaniem czynności służbowych przed zwolnieniem ze służby w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Powyższy wyrok uprawomocnił się dnia 1 sierpnia 2012r.

W związku ze skazaniem J. B. prawomocnym wyrokiem Sądu Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją z 21 grudnia 2012r. na podstawie art. 10 ust. 2 policyjnej ustawy emerytalnej stwierdził ustanie z dniem 1 sierpnia 2012r. prawa J. B. do policyjnej emerytury. Decyzją z tej samej daty na podstawie art. 10 ust. 2 policyjnej ustawy emerytalnej stwierdził również ustanie z dniem 1 sierpnia 2012r. prawa J. B. do policyjnej renty inwalidzkiej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane, jak też Sąd nie znalazł podstaw by wiarygodność tych dokumentów kwestionować.

Uwzględniając powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołania jako bezzasadne podlegają oddaleniu. Sąd Okręgowy wskazał, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy było ustalenie czy art. 10 ust. 2 w/w ustawy w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji z 2007r. znajduje zastosowanie w odniesieniu do odwołującego się J. B..

Zdaniem Sądu Okręgowego zaskarżone decyzje organu emerytalno-rentowego są prawidłowe i znajdują oparcie w przepisach policyjnej ustawy emerytalnej.

W ocenie Sądu pierwszej instancji w związku z jednoznacznym brzmieniem przepisu przejściowego ustawy nowelizującej (art. 12 ustawy z 13 kwietnia 2007r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw) należy stwierdzić, że skoro prawomocny wyrok skazujący został wydany w dniu 24 listopada 2011r., a uprawomocnił się 1 sierpnia 2012r. (a więc po dacie wejścia w życie nowelizacji z 2007r. – 11 czerwca 2007r.) to do J. B. znajduje zastosowanie art.10 w nowym brzmieniu znacznie rozszerzającym przyczyny ustania prawa do emerytury policyjnej. Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że nie znajdują oparcia w przepisach przejściowych ustawy nowelizującej z 2007r. twierdzenia odwołującego się, że w stosunku do niego powinno się stosować ustawę starą. Stanowisko takie odwołujący się oparł na twierdzeniu, że dopuścił się przestępstw, za które został skazany w okresie obowiązywania art. 10 w starym brzmieniu uzależniającym ustanie prawa do emerytury z orzeczeniem środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych. Natomiast ustawodawca uzależnił stosowanie art.10 policyjnej ustawy emerytalnej od daty wydania prawomocnego wyroku skazującego, a nie daty popełnienia czynu. Dlatego Sąd stwierdził, że wobec J. B. należało zastosować przepis art.10 po nowelizacji.

Zdaniem Sądu Okręgowego występki jakich dopuścił się ubezpieczony objęte są zakresem dyspozycji art.10 ust.2 policyjnej ustawy emerytalnej tzn. są to przestępstwa umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, dokonane w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania, jako bezzasadne, o kosztach orzekając na podstawie art. 102 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją odwołujący się wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Skarżący poniósł zarzut:

- błędnej interpretacji art. 10 ust. 2 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1994r., Nr 53, poz. 214, ze zm.) poprzez wydanie decyzji na podstawie przepisów, które w chwili popełnienia czynu zabronionego nie obowiązywały;
- naruszenie istoty prawa do zabezpieczenia społecznego poprzez orzeczenie trwałego ustania prawa do emerytury policyjnej ze skutkiem dożywotnim;

- naruszenie prawa materialnego w postaci art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 39 oraz art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej poprzez przyjęcie, że osoby które popełniły przestępstwo w tym samym okresie, będą ponosić konsekwencje na różnych zasadach w zależności od czasu, w którym zostaną wydane prawomocne wyroki skazujące odnoszące się do tych osób, co powoduje nierówne traktowanie skarżącego wobec prawa.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że zarzuca naruszenie prawa materialnego i powszechnie stosowanych - zarówno w prawie wewnętrznym jak i międzynarodowym - zasad ustalających odpowiedzialność w zależności od daty popełnienia czynu przestępczego oraz istnienia już w chwili popełnienia tego czynu zakazu jego dokonania, czy też uznania, że takie działanie lub zaniechanie stanowi przestępstwo ścigane z urzędu - a w związku z tym skutkujące następstwami prawnymi w świetle w tym czasie obowiązujących przepisów, a nie działania prawa wstecz, jak przyjęto to w zaskarżonej decyzji. Zdaniem skarżącego jest to przejaw nierówności jednostki wobec prawa, podczas gdy zarówno z Konstytucji jak i innych przepisów wewnętrznych i międzynarodowych wynika zasada równości wobec prawa. Apelujący podkreślił, że Sąd uzasadniając wyrok przyjął, że osoby popełniające czyn zabroniony w 2005r. - w konsekwencji podlegać będą ustawie z 2007r., mimo że przyjęcie zmienionej ustawy i konsekwencji z niej wypływających jest niekorzystne dla osoby skazanej. Zdaniem skarżącego brak jest uzasadnienia łamania podstawowej doktryny prawnej, silnie strzeżonej przez Europejski Trybunał Praw Człowieka i inne podmioty międzynarodowe. W ocenie odwołującego się prawomocny wyrok skazujący odnosił się do ciągu przestępstw popełnionych w roku 2005. Decyzja Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego została wydana na podstawie nowelizacji ustawy o Straży Granicznej z roku 2007. Wcześniej obowiązujące przepisy nie przewidywały ustania prawa do świadczeń emerytalnych po zapadnięciu wyroku za przestępstwa z art. 228 § 1 kk, art. 231 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk a jedynie w przypadku orzeczenia kary dodatkowej pozbawienia praw publicznych. Apelujący stwierdził, że mając na uwadze zasady powszechnie obowiązującego prawa wydanie decyzji na podstawie przepisów nie obowiązujących w chwili popełnienia czynu zabronionego, rażąco narusza zasady demokratycznego państwa prawnego oraz obraża konstytucyjnie gwarantowaną zasadę przewidywalności wyroków nie tylko prawa polskiego, ale również wszystkich systemów prawnych opartych na koncepcji prawa rzymskiego, tj. że prawo nie działa wstecz.

Zdaniem skarżącego przyjęta przez sąd interpretacja będąca następstwem tzw. ustawy policyjnej jest nie do przyjęcia z punktu widzenia zasad prawa wewnętrznego jak i międzynarodowego, albowiem tworzy sytuację prawną i skutki prawne, które nie były znane osobie, której decyzja dotyczy i które nie znalazły odbicia prawnego w czasie dokonywania zarzucanego czynu. Gdyby bowiem sprawca posiadał wiedzę, że jego działanie czy zaniechanie pociągnie takie szkodliwe dla niego następstwa prawne, to rozważałby czy opłaca mu się popełnić taki czyn, czy też nie. Skarżący od samego początku prowadzonego postępowania karnego - a już w tym czasie był 3 lata na emeryturze - nie poczuwał się i nadal nie poczuwa do popełnienia jakiegokolwiek czynu przestępczego i takie też wyjaśnienia złożył przed sądem w toku postępowania karnego. Odwołujący się wskazał, że po tak długim czasie od chwili ujawnienia rzekomo popełnionych czynów przestępnych trudno aby pamiętał szczegółowo wszystkie fakty i okoliczności zdarzeń, co miało istotny wpływ na zakres i możliwość obrony w sensie materialnym a nie tylko formalnoprawnym.

Apelujący podniósł, że jego zdaniem Sąd Okręgowy w ogóle nie odniósł się do naruszenia zasady ochrony praw słusznie nabytych i niewspółmierności konsekwencji. Za popełnione występki orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5. Zdaniem skarżącego dodatkowa kara pozbawienia prawa do emerytury policyjnej jest rażąco surowa i nieadekwatna do wagi czynu zabronionego, w szczególności z uwagi na następstwa zarówno dla odwołującego się, jak i jego rodziny. Niezależnie od faktu samego skazania pozbawia apelującego dożywotnio praw do świadczeń społecznych, na które tyle lat pracował uważając, że świadczenia takowe zostaną spełnione po zakończeniu służby, tak jak przewidują to przepisy.

Zdaniem skarżącego osoby, które dokonywały czynów zabronionych w 2005 roku i przed 2007 rokiem zostały skazane, podlegały cytowanej ustawie w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją. W jego przypadku, ze względu na fakt, że toczące się postępowanie trwało do 2011r., decyzja została wydana na podstawie ustawy obowiązującej w brzmieniu po nowelizacji. Osoby, które w tym samym czasie popełniały czyny przestępcze ponosiły inne konsekwencje. W ocenie apelującego równość wobec prawa oznacza „równe traktowanie przez władze publiczne, której to zasady władze muszą

przestrzegać. Zdaniem skarżącego należało odnieść się do ustawy w brzmieniu przed nowelizacją, a zatem prawo do zaopatrzenia emerytalnego nie przysługiwało funkcjonariuszowi, który został skazany prawomocnym wyrokiem sądu na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych. Powyższe rozstrzygnięcie nie dotyczy odwołującego się i rozpatrzonej przez sąd sprawy, w związku z tym decyzja dotycząca prawa do emerytury powinna być podejmowana na podstawie ustawy obowiązującej w czasie popełnienia czynu zabronionego.

Organ rentowy nie odniósł się do zarzutów i wniosków apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja J. B. jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny podziela poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, ocenę prawną oraz wnioski Sądu Okręgowego przyjmując je za własne, zatem nie zachodzi potrzeba powtarzania motywów przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998r., sygn. akt I PKN 339/98, OSNAPiUS 1998/24/776 oraz wyroku Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2000r., sygn. akt I CKN 356/98), w zakresie zarzutów, które w istocie są powtórzeniem twierdzeń podniesionych przez skarżącego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji i nie zostały poparte żadną nową, rzeczową argumentacją.

Uzupełniając Sąd Apelacyjny na podstawie użyczonych akt postępowania karnego tj. sprawy o sygn. akt III K 255/09 ustalił, że wyrokiem z 24 listopada 2011 r. Sądu Rejonowego dla(...)II Wydział Karny J. B. został uznany za winnego zarzucanych mu czynów polegających m.in. na tym, że w związku z pełnioną funkcją publiczną przyjął korzyść majątkową w ten sposób, iż będąc zatrudnionym w Sekcji Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji powiatu (...) (...) jako funkcjonariusz Policji w stopniu sierżanta sztabowego pełniąc służbę patrolową w określonych w wyroku miejscach i dniach, po zatrzymaniu do kontroli drogowej szczegółowo określonych w tym wyroku samochodów w związku ze stwierdzonym wykroczeniem z zakresu ruchu drogowego, którego dopuścili się wskazani uczestnicy ruchu polegającym na przekroczeniu dopuszczalnej w tym miejscu prędkości, mimo zapowiedzianego ukarania za to wykroczenie mandatem i naliczania tzw. punktów karnych po wręczeniu pieniędzy w kwocie nie większej niż 50 zł, odstąpił od zapowiedzianych działań tj. ukarania mandatem i naliczania tzw. punktów karnych poprzestając jedynie na pouczeniu co do naruszenia przepisów z zakresu ruchu drogowego tj. o czyn z art. 228 §1 i § 3 k.k. Orzekający Sąd przyjął, że w/w czyny stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i wymierzył odwołującemu się karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 złotych oraz orzekł o zakazie zajmowania stanowisk i wykonywania zawodów związanych z ochroną życia, zdrowia ludzi i ochroną mienia, a także ochroną bezpieczeństwa i porządku publicznego na okres 5 lat. Wykonanie powyższej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby. Wyrok ten stał się prawomocny z dniem 1 sierpnia 2012r. na skutek utrzymania go w powyższym zakresie w mocy przez Sąd Okręgowy w(...)

Należy podnieść, że art. 12 ustawy z 13 kwietnia 2007r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2007r. Nr 82, poz. 558, zwanej ustawą nowelizującą) stanowi, że art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2013r. poz.667 ze zm., zwanej ustawą zaopatrzeniową) w brzmieniu znowelizowanym, stosuje się w przypadku, gdy funkcjonariusz został skazany prawomocnym wyrokiem sądu lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Wynika stąd, że art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej znajduje zastosowanie tylko do tej grupy emerytów i rencistów, którzy zostali skazani prawomocnym wyrokiem sądu lub wobec których prawomocnie orzeczono środek karny pozbawienia praw publicznych po wejściu w życie ustawy nowelizującej z 2007r. Przepisu tego nie stosuje się natomiast do emerytów i rencistów, którzy zostali skazani za popełnienie jednego z przestępstw wymienionych w art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej lub wobec których orzeczono prawomocnie środek karny przed wejściem w życie ustawy nowelizującej z 2007r., tj. przed 11 czerwca 2011r. (art. 22 ustawy nowelizującej). Treść normatywna przepisu art. 12 ustawy nowelizującej, stanowiącego przepis intertemporalny,

będąca wynikiem zastosowania wykładni literalnej nie może budzić wątpliwości, nie ma więc podstaw, aby sięgać do innych metod wykładni.

Przepis ten podlegał, w związku z art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej (w brzmieniu nadanym mu przez art. 4 pkt 2 ustawy nowelizującej z 2007r.), ocenie Trybunału Konstytucyjnego co do zgodności z zasadą *lex retro non agit* wyrażoną w art. 2 Konstytucji, na którą to zasadę w niniejszym postępowaniu powołuje się apelujący. W wyroku zapadłym 7 kwietnia 2011r. w sprawie oznaczonej sygn. akt K 4/09 (OTK-A 2011 nr 3, poz. 20), Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej w związku z art. 12 ustawy nowelizującej z 2007r. jest zgodny z wynikającymi z art. 2 Konstytucji zasadami niedziałania prawa wstecz oraz ochrony praw słusznie nabytych.

W odniesieniu do art. 12 ustawy nowelizującej Trybunał wskazał, że: przepis ten „pełni rolę przepisu intertemporalnego, precyzującego okres stosowania wskazanych w tym artykule przepisów, w tym między innymi art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, dostosowując ich stosowanie do zasadniczego faktu, z którym związane są skutki prawne. (...) Z art. 12 ustawy nowelizującej z 2007r. wynika, w odniesieniu do art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, norma prawna nakazująca wiązać skutek prawny w postaci utraty prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy ze skazaniem prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo określone w art. 10 ust. 2 ustawy lub ze skazaniem prawomocnym orzeczeniem, o którym mowa w tym przepisie tylko wówczas, gdy skazanie to nastąpiło po dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2007r. tzn. również po dniu wejścia w życie przepisu art. 10 ust. 2 ustawy. Art.12 ustawy nowelizującej stanowiący, że stosowanie art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym dotyczy wyłącznie sytuacji, w której funkcjonariusz został skazany prawomocnym wyrokiem lub wobec którego prawomocnie orzeczono środek karny, zapobiega wstecznemu stosowaniu prawa i naruszeniu zasady *lex retro non agit*. Wyklucza bowiem stosowanie zaskarżonego przepisu w sytuacji, w której nastąpiło prawomocne skazanie lub prawomocne orzeczenie, o których mowa w art. 10 ust. 2 ustawy, powodujące utratę prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy po zwolnieniu ze służby, ale przed wejściem w życie art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”.

W rezultacie Trybunał orzekł, że zaskarżony art.10 ust. 2 ustawy nie narusza zasady *lex retro non agit*, stanowiącej składnik zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Trybunał Konstytucyjny analizując treści normatywne art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej w związku z przepisem intertemporalnym zawartym w art. 12 ustawy nowelizującej wskazał, że „wprowadzenie tych przepisów do porządku prawnego tworzy sytuację pozornej retroaktywności”, która w istocie w sposób retrospektywny odnosi się do stosunków prawnych ukształtowanych wcześniej i trwających nadal (gdy następstwa zdarzeń prawnych mają charakter ciągły i trwają nadal, to w odniesieniu do nowego odcinka czasu oceniać je należy według nowych przepisów), a art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, korzystając z prawa ustawodawcy do zmian w obowiązującym prawie, modyfikuje te stosunki, wobec czego następuje utrata prawa do emerytury na podstawie ustawy zaopatrzeniowej, nabytego przez funkcjonariusza przed wejściem w życie ustawy nowelizującej z 2007r., w wypadku zaistnienia przesłanek określonych w art. 10 ust. 2 ustawy oraz art. 12 ustawy nowelizującej.

W przedmiotowym wyroku Trybunał Konstytucyjny uznał również, że art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej w związku z art. 12 ustawy nowelizującej, jest zgodny z wynikającą z art. 2 Konstytucji - zasadą ochrony praw słusznie nabytych.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego system zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy służb mundurowych uznawany jest za szczególny rodzaj ustawowego przywileju w porównaniu z powszechnym systemem ubezpieczeń (por. zwłaszcza uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 29 kwietnia 2008r., sygn.akt P 38/06, OTK ZU 2008 nr 3A, poz. 46 oraz uzasadnienie wyroku wyżej już powołanego z 7 kwietnia 2011r.). Odrębności dotyczą zarówno sposobu określenia przesłanek, których spełnienie jest konieczne dla uzyskania prawa do emerytury, ustalania podstawy wymiaru emerytury oraz wysługi emerytalnej. Są to rozwiązania znacznie korzystniejsze od obowiązujących w powszechnym systemie ubezpieczeniowym, a uzasadnione szczególnym charakterem służby, któremu powinien jednak odpowiadać szczególnie odpowiedzialny sposób jej wykonywania, wolny od naruszania przepisów prawnokarnych.

Szczególny charakter służby funkcjonariusza nie oznacza, co wywiódł Trybunał w w/w wyroku z 29 kwietnia 2008r., że ustawodawca ma obowiązek „gwarantować” objęcie świadczeniami emerytalno-rentowymi z systemu „mundurowego” każdego funkcjonariusza i w każdym wypadku - w tym także osób, których służba nie przebiegała w sposób nienaganny, w szczególności skazanych za pospolite, dokonane z niskich pobudek lub szczególnie niebezpieczne przestępstwa. Takie zachowanie funkcjonariusza jest zaprzeczeniem istoty jego służby, toteż logiczną jego konsekwencją jest pozbawienie związanych z tą służbą przywilejów.

Pozbawienie takiej osoby dobrodziejstwa poprzez wyłączenie z uprzywilejowanego systemu emerytalno-rentowego na skutek wydania prawomocnego wyroku skazującego za jedno z przestępstw określonych w art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, nie może być traktowane jako ukaranie. Jest bowiem konsekwencją przestępstwa popełnionego w okresie pełnienia służby, nie zaś sankcją. Poza tym, co już zostało podniesione, zaprzeczeniem istoty służby funkcjonariusza Policji jest dopuszczenie się zachowań polegających na skrajnym naruszeniu zasad służby mundurowej (a z takim niewątpliwie naruszeniem zasad mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie), zatem pozbawienie uprawnień emerytów i rencistów, o których mowa w art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej w ramach uprzywilejowanego systemu emerytalnego przy zachowaniu możliwości korzystania z powszechnego systemu emerytalno-rentowego na zasadach określonych dla ogółu ubezpieczonych, pozostaje w granicach swobody przynależnej ustawodawcy. Oczekiwanie bowiem, że przywilej pozostania w systemie zaopatrzeniowym nie może zostać odebrany bez względu na okoliczności, nie jest oczekiwaniem usprawiedliwionym.

Ponadto podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku wydanego 23 marca 2012r. (w sprawie o sygn.akt II V K 151/11) wyraził pogląd, z którym zgadza się orzekający w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny, że "przesłanką materialną utraty prawa do emerytury policyjnej nie jest data popełnienia czynu zabronionego, o jakim mowa w art. 10 ust. 1 i 2 w/w ustawy z 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...), a prawomocne skazanie po wejściu w życie zmiany przepisu art. 10". Wyrok wdany przez Sąd Najwyższy dotyczył analogicznego stanu faktycznego, jaki został ustalony przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie w zakresie dat zaistniałych zdarzeń.

Podkreślić także należy, że apelujący w niniejszej sprawie uzyskał prawo do świadczenia z zaopatrzenia emerytalnego, a opisanym wyżej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...) w (...) (sygn. akt III K 255/09) z dnia 24 listopada 2011r. został skazany za przestępstwo w związku z wykonywaniem czynności służbowych funkcjonariusza Policji.

W uzasadnieniu w/w orzeczenia Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zmiana art. 10 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) została wprowadzona ustawą z 13 kwietnia 2007r. o zmianie ustawy o straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (art. 4 pkt 2), a ustawa zmieniająca w art. 12 stanowi m.in., że przepis art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) stosuje się w przypadku gdy funkcjonariusz został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu, lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. A zatem przesłanką materialną utraty prawa do emerytury policyjnej nie jest data popełnienia czynu zabronionego, o jakim mowa w art. 10 ust. 2 ustawy z 18 lutego 1994r., a prawomocne skazanie po wejściu w życie zmiany przepisu art. 10 (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z 5 stycznia 2011r., sygn.akt II UK 275/11, niepublikowane oraz uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w(...)z 10 czerwca 2009r., sygn. akt III AUa 19/09, Apel. W-wa 2009 Nr 4, poz. 18).

W zakresie zarzutu apelującego dotyczącego nie ustalenia popełnienia przezeń czynu zabronionego w związku z wykonywaniem czynności służbowych należy stwierdzić, że jest on całkowicie nieuprawniony. Status policjanta nie jest bowiem równoznaczny ze stwierdzeniem, że każdy popełniony w czasie służby czyn, pozostaje w związku z wykonywaniem czynności służbowych. Jednak organ rentowy i sąd powszechny są związani prawomocnym wyrokiem co do pełnienia określonego przestępstwa i jego charakteru. Skarżący zarzucił, że Sąd powinien zweryfikować, czy popełnił on przestępstwo, o którym mowa w art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej. Zgodnie z tym przepisem „skazanie emeryta albo rencisty prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 Kodeksu karnego lub wobec którego

orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione przed zwolnieniem ze służby, powoduje utratę prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy”. Skarżący został skazany za występki z art. 228 § 1 k.k. i art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. Nie można więc w żadnym razie stwierdzić, że skarżący nie został skazany za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wynika to z opisu przestępstwa, za które został skazany i z kwalifikacji prawnej czynu przyjętej przez Sąd w postępowaniu karnym. Czyn opisany w art. 228 § 1 k.k. jest przestępstwem przeciwko działalności instytucji państwowych i zgodnie z nim popełnia go funkcjonariusz publiczny, który w związku z pełnieniem funkcji publicznej, przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę. Z kolei czyny z art. 272 k.k. to przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów poprzez wyłudzenie poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Przypisane skarżącemu w prawomocnym wyroku skazującym przyjęcie korzyści majątkowej jako funkcjonariuszowi zostało określone jako popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych, zatem przestępstwo to wypełnia ustawowe znamiona czynu wskazanego w dyspozycji art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...).

Wobec powyższego należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy trafnie uznał, że organ emerytalny wydając decyzje z 21 grudnia 2012r. o ustaniu prawa J. B. do policyjnej emerytury i wstrzymaniu wypłaty świadczenia oraz o ustaniu prawa do policyjnej renty inwalidzkiej, prawidłowo zastosował obowiązujące przepisy prawa, w żadnym razie nie naruszając powoływanych przez apelującego zasad praworządnego państwa zagwarantowanych w Konstytucji RP.

Z powyższych względów apelacja odwołującego się - jako bezzasadna - podlega oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c.